

er det meste, man har haft for Dje; men da det dog er Meningen, at Loven ogsaa skal gælde for Kvinder, er det vist rigtigst at saa det udtalt i Medtænkningen af Forslaget, for at der ikke kan være Skygge af Tvivl derom. — Der er endnu to Ting, som den ærede Minister lover disse trefindstveaarige fattige, og hvoraf han opfylder i alt Fald den ene. Han siger: Disse trefindstveaarige fattige Mænd have nu Opholdsret, Ret til at vælge deres fremtidige Opholdssted. Den Henseende adskillde de sig altsaa fra de nuværende fattige, og deraf følger igen, at de have Ret til at vinde Forsjorselse paa de Steder, hvor de opholde sig. (Indenrigsministeren. (Ingerslev) (Nej!) Ikke? De have ikke Ret til at vinde Forsjorselse? Naa ja, det er altsaa eet Godt, som den ærede Indenrigsminister ikke har tillænt dem; de skulle ikke kunne vinde ny Forsjorselsesret, hvor de opholde sig. Jeg finder, det er lidt mindre konsekvent, naar man overhovedet giver dem Opholdsret; men naar det ikke er Meningen, skal jeg ikke dvæle længere derved. Jeg vil da kun sige, at dette Forslag har ikke nogen som helst Regel for, hvorledes det skal anvendes. Det vil altsaa blive anvendt højest forskelligt i Landets forskellige Kommuner. Vil dette nu ikke let føre til, at der bliver en Strømning af fattige hen imod de Kommuner, hvor de blive behandlede bedst? Og vil det ikke navnlig kunne befrygtes, at Strømmen vil gaa noget i Retning af Købstæderne og Kjøbenhavn? Ja, jeg veed ikke, om Forsjorselsen i og for sig kan siges at være saa meget bedre der end andre Steder, men det er jo almindeligt, at der er en vis Tilbøjelighed til hellere at ville leve i Kjøbenhavn eller i Købstæderne end paa Landet, selv under lige Vilkaar. Jeg vil derfor finde det rigtigst, at det blev overvejet, om der ikke her skulde træffes visse Kanteler. Derimod det Beneficium, som den ærede Indenrigsminister utvivlsomt lover, men lige saa utvivlsomt ikke holder, er, det staar i Motiverne, at nu skulle de fattige have en Ret til en tilstrækkelig Forsjorselse, og hvad de saa udenfor den, maa være frivilligt. Jeg vil spørge, hvor staar der noget om denne Ret i Loven, og hvad er det for en Ret, man giver de fattige? Efter min Mening saa de ikke mere Ret end bag paa min Haand, ikke mere Ret end den, Fattiglemmer have i dette Djeblif. De have ikke nogen som helst Ret efter dette Lovforslag. Det beror paa Kommunalbestyrelsens Skøn, om de kunne siges ikke at kunne ernære sig selv, og om de skulle have noget, hvad de skulle have, hvor meget de skulle have, og hvorledes

de skulle have det. Intet Steds kan den fattige Mand gøre anden Ret gældende end den, som Fattiglemmer kunne gøre gældende i dette Djeblif. Men naar det er Tilfældet, hvad har det saa at sige, at man her i Motiverne siger, at de skulle have en Ret og være stillede anderledes? De fattige saa ikke Spor af Ret; de ere lige saa afhængige af Sogneraadene som altid. Der er ikke det, der ligner Ret i dette Forslag. — Jeg vil nu, for at den ærede Indenrigsminister ikke skal svare, naar jeg spørger, hvor de fattige blive af, som ikke finde deres Ophold tilstrækkeligt, at dem sætter man paa Nyhlerne, tilføje, at det kan man jo af flere Grunde ikke gøre. For det første af den Grund, at der ingen Nyhler er, for det andet, at der ikke i Lovforslaget er truffet nogen som helst Foranstaltninger til, at der skal være saadanne, og for det tredje, at de Steder, hvor der er Nyhler, ere de aldeles overfyldte og have ingen Plads. Det er altsaa en Anvisning, man ikke kan give. — Jeg har her samlet nogle af de Indvendinger, som ved første Djetast frembyde sig mod dette Forslag; at der er andre Indvendinger at gøre, tvivler jeg ikke om. Jeg har selvfølgelig ikke undergivet det hele en saa detailleret Drøftelse, som de ærede Medlemmer, der have siddet i Udvalget, men de Indvendinger, jeg har fremsført, finder jeg ubesvarede i Betænkningen og i den Forhandling, her har været, og det er dog Indvendinger, som huses mig, at have en ikke gauffe ringe Vægt. Min Indvending mod Forslaget er altsaa ikke, at det er stødende eller saarende for nogen, men den er, at det er ingenting; det hele, der er i det, er Lempelse af den Tugt, der i dette Djeblif er overfor Fattiglemmerne. Det kan være meget rart, at der kommer en Lempelse i det Forhold, men lad os saa ikke gøre for meget Spræld dermed, lad os ikke tale saa meget om, hvad vi ville gøre for Smaafolk, lad os ikke gøre os større overfor Smaafolk, end vi ere, og vi ere virkelig ikke synderlig store, fordi vi vedtage saadanne Forslag. Det er Bagateller og bliver ikke andet. Saa meget vil jeg dog til Slutning sige, at naar man kommer med Forslag, som disse — jeg sigter her ikke til den højtærede Indenrigsminister, thi jeg indrømmer, at han har paa det finansielle Omraade siddet paa det tørre — men naar man, som Udvalget, kommer og foreslaar noget, som man i alt Fald mener skal koste flere Millioner — der staar i alt Fald, at der maafe endog er Tale om 4 Millioner — saa kan man med Grund forlange, ja man bør stille den Fordring til de ærede Medlemmer, der